JSTE PŘIPRAVENI NA VŠECHNO?

BBC TopGear

STIG

UŽ ZASE ŘÍDÍ

JON CLAYDON & TIM LAWLER

Stig už zase řídí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Jon Claydon & Tim Lawler
Stig už zase řídí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Série o Stigovi

Stig hraje nebezpečnou hru

Stig už zase řídí

Těšte se na další díly!

UŽ ZASE ŘÍDÍ

JON CLAYDON & TIM LAWLER

EGMONT

Věnováno Kezii a Nadie

First published in Great Britain in 2018 by
HOT KEY BOOKS
80–81 Wimpole St, London W1G 9RE
www.hotkeybooks.com

Copyright © BBC Worldwide, 2018

BBC and Top Gear (word marks and logos) are trade marks of the British Broadcasting Corporation and are used under licence.
BBC logo © BBC 1996
Top Gear logo © BBC 2005
Licensed by BBC Worldwide Limited.

All rights reserved.
No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

The right of Jon Claydon, Tim Lawler and Kanako and Yuzuru to be identified as authors and illustrators of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988

This is a work of fiction. Names, places, events and incidents are either the products of the author's imagination or used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

Napsali Jon Claydon & Tim Lawler
Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.
Číslo publikace 34578
Z anglického originálu *Top Gear – The Stig Drives Again* přeložila Vendula Schvanová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Martin Mráz
TS 14. První vydání
ISBN tištěné verze 978-80-252-4445-6
ISBN e-knihy 978-80-252-4493-7
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.
www.egmont.cz

„Někteří o něm říkají, že je opakem Mony Lisy.
Ignoruje vás, ať stojíte kdekoli v místnosti.
Víme jen to, že…

JEDNIČKA

Poušť. Den. Západ USA

Stařec se jako každý den houpal v houpacím křesle na dřevěné verandě. Z jeho větrem ošlehané tváře, která se zdála být stará několik staletí, hleděly modré zapadlé oči.

Na té verandě sedával a pozoroval ten samý výhled déle, než si pamatoval. Viděl z toho místa až na obzor.

Zpod verandy vylezl černý štír větší než lidské chodidlo a cupital přes dvůr.

Stařec cvrnkl do krempy klobouku na pozdrav. „Brýtro, příteli."

Pak… byla to *tečka*? V tom horkém mlžném oparu? Možná že ano.

Hrubě otesaná dřevěná cedule se lehce rozhoupala v teplém vánku a za chvíli zavrzal zrezivělý řetěz. Jak mohlo tady na okraji Údolí smrti něco zůstat vlhké tak dlouho, aby to zrezivělo, bylo vždy záhadou.

Na ceduli býval napsán název města a počet obyvatel: 2576. To bylo dost na jednu ulici, kde bylo všechno: domy, obchody, kino, benzínka a bar. Jednoho dne číslo kleslo na 2570 a pak klesalo pořád dál a dál, až se zastavilo na čísle 501. Od té chvíle

už se lidé neobtěžovali počítat. Teď už to byl jen naprostý zapadákov.

Před hodinou muž napsal poslední číslo. Balení mu nezabralo moc času. Počká, až poleví to příšerné vedro, a za soumraku vyrazí.

Cestu nějak najde, ačkoli už ji zase pohltil písek. I proto byla ta vzdálená tečka tak podivná. Kolem poledne se přiblížila natolik, že se mu podařilo rozeznat dvě samostatné tečky. V jednu hodinu viděl, že jedna z teček je asi tak o polovinu menší než druhá. A teď, když se blížila druhá odpolední, slunce stále viselo na obloze a teplota se blížila 45 stupňům ve stínu, konečně rozeznal, co ty tečky jsou.

Byl to chlapec na kole a vedle něj stejným tempem běžící hnědý huňatý pes.

Stařec je pozoroval, dokud nedorazili až k ceduli. Tam si chlapec sundal kšiltovku LA Dodgers, otřel si čelo a obrátil prázdnou plastovou láhev dnem vzhůru. Stařec ukázal na vodní pumpu. Chlapec k ní došel, vytáhl misku, naplnil ji a postavil na zem před hafana. Teprve pak si naplnil svou láhev a jedním douškem ji vypil. Opřel se o ceduli a pomalu se rozhlédl kolem sebe. Zabedněná okna. Rytmické vrzání zrezivělého řetězu. Sotva patrný pach nespokojeného kojota. A prach. Byl všude. Nahlédl do chatrče. Nebylo tam místo, kam by se nemohl prstem podepsat.

„Šest hodin," prohodil chlapec.

„Pardon?"

„Chtěl jste se určitě zeptat, jak dlouho nám trvalo se sem dostat."

Ticho.

„Buster Mustang," představil se chlapec. „Velmi rád vás poznávám, pane."

Stařec se usmál. Pak řekl: „Hledáš ho, že jo?"

Chlapec si dopřál další pořádný doušek vody. „Ne," řekl nakonec. „Stig je mrtvý."

Starcovy ptačí oči se na okamžik rozšířily. „Mrtvý?"

„Jo," řekl chlapec. „Rozdrcený na prach v obří spalovací komoře."

Stařec se zasmál. „Kristovy rány, chlapče, to je všechno? Na chvilku jsi mě opravdu vystrašil. Viděl jsem ho přežít *daleko* horší věci než tohle."

Jeho úsměv zmizel. Bedlivě se na chlapce zadíval. „Ale ty sis myslel, že je mrtvý. A teď nemůžeš spát. Vídáš ho ve snech. Probouzíš se zalitý studeným potem a máš pocit, že to byla tvoje vina. A celou tu dobu ti hlavou běží ta samá otázka: *Kdo to byl?*" Na chvíli se odmlčel. „A proto jsi sem přijel."

„Asi nejsem první, kdo se tady zastavil, že?"

„Ne, to nejsi."

Hnědě zbarvený pes začal tiše vrčet. Buster ho utišil. „To nic, holka. Ten džentlmen je přítel."

„Nevrčí na mě," podotkl stařec a ukázal na místo, kde se krčil ten obrovský štír s ocasem pozvednutým k útoku.

„Ježíši!" vyskočil Buster. „Co… to…*je*?"

„Můj přítel. Aspoň se tu nedrží krysy. Ale toho psa drž dál, pokud se teda v blízké době nechystá umřít v bolestivé agonii. Obřík nemá rád jinou havěť."

„Obřík?" opáčil chlapec a popadl psa pevně za obojek.

„Tak se jmenuje. Obřík Prcek. Radši se od něj drž taky dál. Cizí lidi taky moc nemusí. Aspoň od doby, kdy potkal Stiga."

„Co se stalo?" zajímal se Buster.

Stařec si povzdechl. „Stig tehdy závodil v Camaru proti nějakému frajerovi v Lamborghini a měl problém s výkonem motoru. Potřeboval přitáhnout pár věcí, ale nemohl najít správný klíč, a tak použil tady Obříka."

„On použil *štíra místo klíče*? Co se stalo pak?"

„Dojel Lambo v poslední zatáčce a vyhrál o půl vteřiny."

„Ne, myslel jsem…"

Stařec pozvedl kostnatou ruku. „Mám pravdu, co? Jsi tady, abys zjistil, kdo to je?"

Chlapec jen přikývl.

Stařec se zahleděl k obzoru. „Vsadím se, že se ti o něm zdá každou noc, co? Kdo je Stig? Kdybych dostal dolar pokaždé, když sem někdo přijde a chce *na tohle* znát odpověď, byl bych pěkně bohatý. Pravdou ale je, hochu… některé věci nemají lidi vědět. A tohle je jedna z nich."

Opět zavládlo ticho.

„Něco ti ale povím…," řekl po chvíli stařec, „zabít Stiga je těžké."

Chlapec a stařec stáli a mlčky na sebe hleděli vedle cedule s ručně psaným nápisem, která se zlehka pohupovala na kovovém řetězu.

A na té ceduli stálo:

STIG TOWN. OBYVATEL: 0

DVOJKA

Předtím ten samý den, Bunsfold, Anglie

Cabriola Cruiserová se s leknutím probudila. Někdo stál před jejím pokojem. Byly čtyři hodiny ráno. Co se to dělo?

„Slečno CABRIOLO!“ volal Maurice Marina zvláštním řvavým šepotem. „Vstávat a cvičit! Musíme hned teď ráno stihnout letadlo do Spojených států. Jde o vašeho tatínka… on… on…“

Její svalnatý poručník větu nedokončil. Vlastně ani nemusel.

Jen o deset hodin později byla v Denveru v Coloradu a se zájmem si prohlížela frontu u pasové kontroly. Tak takhle žila většina lidí. Ten den poprvé přišla na letiště a zabočila vpravo. Co na tom, že měla zaplacenou první třídu. Předtím bývala v letadle jen s Mauricem, pilotem, a když byla menší, ještě s oblíbeným plyšákem Vladem Napichovačem. A teď byla po příletu na místo ve skutečné frontě cestujících a musela čekat, až na ni přijde řada u pasové kontroly.

Na běžný život nebyla zvyklá. Za prvních dvanáct let svého otce multimiliardáře ani nepotkala. To by nebylo tak neobvyklé, kdyby ovšem nežili spolu v jednom domě. „Mluvili“ přes místní intranet domu, ve kterém zrovna bydleli, ale otec měl problémy udržet pozornost. I rybičky postižené ADHD by se uměly sou-

středit déle než on. Někdy měla pocit, že je vlastně jakýsi chodící experiment s názvem: *Dejte jedenáctiletému dítěti vše, co lze koupit za peníze, a ještě navrch spoustu věcí, které se za peníze neseženou. Ve dvanácti mu to všechno vezměte.*

V řadě před ní stála velká hlučná rodina, která právě přiletěla z Velké Británie stejně jako ona. Ta půllitrová policejní helma na hlavě nejmladšího člena toho byla jasným ukazatelem. Čtyři děti, jeden teenager a DVA rodiče. Přihlížela, jak se hašteří, pomáhají si, vtipkují a kopáním si posunují tašky před sebou. Vypadalo to… dobře.

Vzpomínala, jaká bývala ona ve věku těch dětí před ní. V pěti letech zvítězila v národní soutěži v pravopise, protože dokázala správně napsat sloveso *předčit*. V šesti vyhrála závody na kolech. V sedmi závody motokár. A tak dál. Celou tu dobu dosahovala úspěchů a porážela, *předčívala* ostatní svým talentem, inteligencí a vytrvalostí. Vládla všem sportovním soutěžím, hřištím a třídám na pěti školách během osmi let.

Číslo jedna, *První na seznamu*, *Královna na vrcholku kopce*. Až doteď. A… nic. Přestala na sebe vyvíjet nátlak. Co komu dokázala?

Pomyslela na svou partu z Bunsfoldské školy – Sam, Ford, Buster a fenka Týdží. Pocítila náznak… čeho? Stesku? Na pár měsíců měla opravdové a správné přátele. Ale osud zase jednou zasáhl.

„V pořádku, slečno?“ ozval se Maurice a ochranářsky si ji prohlížel.

Její opatrovník měl dobré vlastnosti. Třeba bezpodmínečnou věrnost. A uklidňující fyzický vzhled někoho, kdo devatenáctkrát vyhrál titul *Nejsilnější muž Surrey* a momentálně byl držitelem světového rekordu v tahání kombajnu zuby. Jenže i přes tyto dobré vlastnosti mu k dokonalosti pořád něco chybělo.

Začala ho tedy posílat za čím dál tím hloupějšími úkoly, aby měla trochu času sama pro sebe a mohla přemýšlet. V poslední době naletěl třeba jejím žádostem o plechovku kostkované barvy, šroubovák pro leváky a trochu kloubní vazelíny.

Když si Maurice uvědomil, že šlo o lest, nebyl dvakrát nadšený. „Slečno Cabriolo, laskavě si uvědomte, že jsem teď váš poručník, ne výskok."

„Poskok."

„Jak myslíte, slečno. Hlavně už toho nechte, kdyby vás to prosím –"

„Maurici. Něco prosím pochop. Pravdou je, že už nejsem takový spratek jako dřív. Polepšila jsem se a vypálila rybník svému otci multimiliardáři při plánování světové nadvlády. Nezapomínej ale, že částečně asi vždycky zůstanu, no… tak trochu madam."

Dnes však měla na starosti mnohem důležitější věci. Její otec multimiliardář umíral a byl za tím účelem převezen zpět do USA.

PT Cruiser býval jedním z nejbohatších lidí na světě, ale pak skončil ve vězení za „pokus o násilné zotročení lidské rasy". Jeho bohatství záhadně zmizelo a podnítilo tak zběsilé spekulace o tom, kam se asi podělo.

A komu připadlo.

Cabriolu to ale nemohlo zajímat míň. I ve dvanácti letech už pochopila, že multimiliardy nemohou člověku dopřát to, *co doopravdy chce*.

A teď byla povolána k jeho smrtelné posteli a letěla do… *Denveru v Coloradu?* Proč? Pokud si dobře pamatovala, nikdy neměli nikde poblíž žádný dům.

„Ještě jedna věc, slečno," řekl Maurice trochu nesměle. „Váš otec měl malé tajemství. Něco, co vám asi měl říct už hodně dávno."

„A co to je?" zeptala se Cabriola znepokojeně.

„Totiž… máte sestru."

TROJKA

To samé ráno, mezistátní dálnice 70, Illinois

Sam „Wheels“ Wheeler se opřel o opěrku obrovského sedadla v obrovském obytném voze a dal si další hlt jahodové ledové limonády, což nějakým způsobem ještě přispělo k pocitu tepla, které cítil uvnitř. Umínil si, že se musí zeptat Forda, jak je to možné.

Život už nemohl být o moc lepší. Rozhodně mohl být ale rychlejší, kdyby za volantem seděl kdokoli jiný.

Jenže za jejich volantem seděla matka jeho kamaráda Forda Harrisona a udržovala stálou rychlost 46 kilometrů za hodinu. Na dálnici. Jelikož viděl jejího syna jezdit na kole, nebylo to tak překvapivé. Viděl rychleji se pohybující značky STOP. Ale co, byli přece na prázdninách. Tak proč spěchat?

Ten výlet vyhráli v soutěži. V soutěži, kterou nemohli prohrát.

Instrukce byly snadné. Do Samova domu v Bunsfoldu přišel muž v bílém laboratorním plášti a nechal na rohožce před dveřmi bílou obálku. Uvnitř byl kus papíru, na kterém stálo:

Bunlop Tyres pořádají soutěž. Hlavní cenou je neopakovatelný výlet přes Spojené státy. Zúčastněte se. Vyhrajte. A pak očeká-

vejte instrukce. Colorado a Skalnaté hory jsou na projížďky stejně dobré jako každé jiné místo. To jen tak na okraj.

A tak se zúčastnili. A vyhráli. A teď byli tady a mířili na západ po mohutné mezistátní dálnici 70 tak rychle, jak bylo pro paní H pohodlné. Sam doufal, že až do Skalnatých hor dorazí, budou to pořád ještě hory, ale bylo to nejisté.

Tenhle obytný vůz byl tak směšně obrovský, že v něm byl prostor na procházku se psem a na projížďku na kole. Což Samovi připomnělo, jak moc mu chyběli tři zbylí členové party Top Gear.

Buster Mustang neboli „Kluk z Ameriky". Nejlepší kluk v Bunsfoldu. Vyrovnal se Samovi na BMX. Skoro. A, jak Sam osobně viděl, byl to kluk, kterému se nikdy nezachvěla ruka, ať čelil jakémukoli nebezpečí.

Cabriola Cruiserová. Odcizená dcera ďábelského technologického multimiliardáře PT Cruisera. Napravená manipulátorka ostatních, neuvěřitelně schopná řidička motokár, brilantní cyklistka, královna vtipných hlášek a dívka požehnaná úsměvem, který vás mohl zpražit jako fázer kapitána Kirka, nebo zahřát jako červnové slunce. Složitá osoba? Jen maličko.

A v neposlední řadě pes party Top Gear neboli Týdží. Ta nejhuňatější fena v Bunsfoldu a možná na celém světě, která měla nadpřirozenou schopnost si v kožichu schovat na později lepkavé okraje od pizzy. Jako takový obrácený velbloud. Existoval ale někdy chytřejší pes? Když se Týdží s Busterem a jeho rodiči vrátila do Států, Sam měl pláč na krajíčku.

Jo, na chvíli byli docela slibná parta. Ale jakmile je události svedly dohromady, stejně rychle je zase rozdělily.

Samozřejmě, že Samovi ještě zbýval jeden člen party, se kterým mohl trávit čas. Ford Harrison neboli „vojín Pomalý“ a „Ford Jaksejmenuje?“. Specializoval se na to, jak být nenápadný: ve dne nejhorší v každém školním předmětu, v noci chlapec-génius schopný výroby jaderných zbraní. Nejpomalejší cyklista s tou nejhodnější mamkou, která ochotně skočila po možnosti dovolené zdarma se svým synem a jeho milým kamarádem Samem.

A tak se ocitli v Americe. *Někdo* pro ně něco plánoval. To bylo jisté. Ale kdo? A co plánoval? Věděli jen to, že jich bylo potřeba v USA – a tohle byl elegantní způsob, jak je tam dostat.

Co se jejich vozidla týkalo… no, Sam si nestěžoval. Zrovna když se pracovník v půjčovně aut snažil přijít na to, do kterého rozumně velkého rekreačního vozu je posadit, mu zazvonil telefon.

„Ano. Ano, rozumím,“ řekl. Zavěsil telefon, chvíli na ně zíral a pak zamumlal: „Hodně štěstí,“ a odešel. A už se nevrátil.

Chvíli nato předal náhradní pracovník – oblečený v něčem, co se podezřele podobalo bílému laboratornímu plášti – paní H obálku a klíče. Uvnitř byl vzkaz.

„Váš vůz čeká na parkovišti venku na číslech 18, 19, 20 a 21. A částečně na čísle 22,“ četla. *„Zacházejte s ním opatrně, má leccos za sebou.“*

Když vyšli ven, chlapci málem nemohli uvěřit vlastním očím. Na dvoře na ně čekal obrovský obytný vůz Winnebago Chieftain.

„NO PÁNI!“ vyhrkl Sam. „Ten je teda EPICKÝ!“

Epická díla bývají dlouhá. Tohle dílo bylo taky dlouhé. A nové bylo už před hezkou řádkou dnů. Přesně před 14 597, jak Ford hbitě spočítal. Obytný vůz byl skoro čtyřicet let starý. Ale zato byl *pořádný*. Ložnice, snídaňový bar, obývací pokoj, hi-fi souprava, televize s plochou obrazovkou, vířivka, vlastní PSČ.

A ještě něco.

Paní H se podívala na druhou stranu vzkazu.

„P.S.,“ stálo tam. *„Ten Velký Červený Knoflík. Pod přístrojovou deskou. Za ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ ho nemačkejte. Jedině pokud budete vy nebo vaši přátelé ohrožení na životech. A ani pak to není úplně nejlepší nápad. Vlastně radši zapomeňte, že jsme se o něm vůbec zmínili.“*

Sam a Ford tedy udělali to, co by udělal každý správný kluk. Rozběhli se k přístrojové desce, našli knoflík, soustředěně na něj zírali a pak se ho *velmi jemně* dotkli konečky prstů.

„FORDE HARRISONE!“ zaječela paní H. „Které části věty *„za žádných okolností“* jsi nerozuměl? Sednout na sedadla. Hned teď!“

Chlapci skočili na svá sedadla, zapnuli si pásy a připravili se k odjezdu.

„Odjezd za třicet vteřin,“ řekl Fordy, když paní H otočila klíčkem zapalování.

„Odjezd za deset vteřin,“ řekl Sam, když ožil motor. Znělo to, jako by pod jejich chodidly tucet topičů zašpiněných od uhlí přikládal do obrovského kotle.

„Tak jo, kluci," řekla paní H. „Přiložíme pod kotlem a pořádně ho projedeme."

Motor zařval, paní H povolila ruční brzdu a vyřítila se na dálnici rychlostí 25 kilometrů za hodinu.

Hra začala.

ČTYŘKA

Buster a Týdží zvětří stopu a najdou Nails Gulch

Stařec, který dával jména štírům, jim poskytl jen jednu nápovědu. „Zamiřte na východ do toho nejdrsnějšího města, které najdete. A pokud tam Stig nebude, oni budou vědět, kde je."

Sice to byla oběť, vzdát se prázdnin a pátrat po bílém jezdci, ale Buster měl otázky. A Štíří muž měl v jednom pravdu: Busterovi se o něm *opravdu* zdálo každou noc.

Pak mu přišla zpráva od Forda Harrisona z Velké Británie: *ZJISTI JAKEKOLI INFORMACE O STIGOVI. DOSLO K „VIDENIM".*

Moment – jako že nakonec není mrtvý? podivil se v duchu Buster. *No teda!* Kdyby tomu tak mohl věřit.

A proč to bylo tak naléhavé? Stigův jediný známý úhlavní nepřítel PT Cruiser seděl ve vězení. *Něco* ale muselo Fordyho hlodat. Ať to bylo cokoli, Busterovi vůbec nevadilo prozkoumat vše, co by pomohlo objasnit záhadu tajemného jezdce v bílé helmě – pohřešovaného a pravděpodobně mrtvého. Takže místo aby se rekreoval na cyklistickém táboře, jak si mysleli jeho rodiče, byl tady. On a fena. Sami v poušti. A jeli na východ.

Urazit další část cesty nebylo snadné. Skoro nikdo už nechtěl brát dvanáctileté stopaře. Přidejte k tomu huňatou fenu a BMX a můžete to „skoro“ rovnou vymazat. A tak jeli na kole. A šli pěšky. Kde se dalo, naskočili na nákladní vlak. Občas si vydělali nějaký ten dolar uklízením nebo chytáním krys. Brzy jim došlo, kdo z nich je v čem lepší.

I po cestě se jim dostávalo náznaků. V nevadské Inscrutable* je vyhnali z města za to, že se moc vyptávali. Zkusili tedy Glum City** v Arizoně – ani tam je nečekala žádná radost.

Až se jim to konečně podařilo.

Nails Gulch***, Nové Mexiko. Nejdrsnější město na světě.

Někdo říká, že se nejdříve jmenovalo *Chceš se pobít, tak pojď.* Pak se přejmenovalo na *Ven, a hned!*. A pak, když bylo tak drsné, jak jen to šlo, ho pojmenovali *Nails Gulch – Hřebíková rokle*. Místo, kde jste dostali pokutu, když jste přestali kouřit. Kde vás vyhnali z města, když jste se při přecházení silnice rozhlédli na obě strany. Kde už učitelky ve školce s sebou nosily závěť na každém kroku.

Buster přivázal své BMX k městské ceduli a spolu s Týdží zamířili dolů po Hlavní ulici. Hlavy měli sklopené. Bylo to tam drsné. Jako podívat se na svět bez pokličky.

Chlapec i fena byli úplně vyprahlí, takže zamířili do nejbližšího baru na limonádu.

---

* česky: Nevyzpytatelná (pozn. red.)

** česky: Zasmušilé město (pozn.red.)

***česky: Hřebíková rokle (pozn. red.)

Zevnitř Buster uslyšel tklivý zvuk steel kytary* a téměř ženský hlas zpívající píseň, která mu pronikla přímo do srdce. Zůstal stát před lítačkami a poslouchal.

Někdo říká, že Stig nikdy neslzí
Jiný, že se bojí kachen
Jenže on není vůbec strašecí
Co udělá, ho pak nikdy nemrzí
A v autě nechvěje se strachem
Vždycky je ve všem nad věcí

Čekám, až přijede ke mně
Už nechci dál trčet v tomhle baru
Jenže ještě potrvá, než se setkám s ním
Stig je nebeský jezdec v helmě
A o čem nikdo nemá ani páru -
Přijede celý v bílém, ale ne ve svatebním

Ano, rozhodně byli blízko. Buster se zhluboka nadechl, nasadil tvrdý výraz a zatlačil na dveře baru. A okamžitě se odrazil zpátky a přistál na zadku s nohama ve vzduchu uprostřed ulice. Ukázalo se, že dveře do barů v Nails Gulchi byly TĚŽKÉ.

Když se mu konečně podařilo projít, udělal bar přesně to, co dělaly všechny bary, když do nich vešel nesprávný člověk.

Tohle nebude snadné.

---

* Steel kytara je druh kytary,na kterou se hraje horizontálně – hudebník ji má položenou na kolenou a hraje na ni speciálními náprstky (pozn. překl.)

PĚTKA

Fenka Týdží zatne zuby

Buster se postavil k baru vedle chlapa v černém kovbojském klobouku. Chlap byl vysoký. Opravdu vysoký. Ten typ, kvůli kterému krachují výrobci chůd, zakázkoví krejčí bohatnou a majitelé pohřebních ústavů ještě víc.

Shlédl na Bustera s otevřenými ústy a odhalil tak zuby, které vypadaly jako polorozpadlé náhrobní kameny.

„Hochu," řekl po chvilce hlubokého zamyšlení. „Z pár chlapů už jsem udělal dva menší do školky, ale i ti byli pořád větší než ty."

„Tenhle prcek nám nestojí za to," ozval se zpoza něj hlas. Patřil malé, robustní, drsně vypadající ženě s vysoko vyčesanými vlasy. „I když to nás dřív nikdy nezastavilo."

Žena si Bustera přeměřila pohledem, který člověk použije, když mu k obědu nabídnou šopský salát.

Buster rychle zavolal na muže za barem: „Limonádu. Čistou."

Barman ani nevzhlédl a rychle mu láhev poslal po povrchu baru.

„Nevypadáš moc vystrašeně," zavrčel vysoký chlap.

„Nevypadáte moc strašidelně," odsekl Buster.

Pozor, pomyslel si. *Tohle by se mohlo hodně rychle zvrtnout.* Bylo načase, aby zaútočil. Zvedl neotevřenou láhev a podržel

si ji u boku. „Týdží," řekl klidně. Fenka se k němu přikolébala a upřela oči na kolena vysokého muže.

„Ukaž tomu džentlmenovi, proč se nebojím," řekl Buster.

Fenka vycenila zuby a popadla konec lahve s limonádou do tlamy. Následovalo zuřivé zavrčení, pak KŘUP a vršek lahve byl čistě ukousnutý.

Pak se znovu posadila. Celou tu dobu zírala vzhůru na tvář skrytou pod kloboukem.

Nastala dlouhá pauza. Chlap jako hora se chvíli pohupoval na patách a pak se rozchechtal.

„Páni, Chraplavá mámo! Ten skrček má kuráž. Haha… radši vezmi to štěně na vodítko, hochu. Sakra, přísahám, že ten hafan je ošklivější než koňská zadnice."

Jakmile se zasmál, všichni v baru si zase začali hledět svého.

„Copak děláš v těchhle končinách, hochu?" zeptala se žena.

„Někoho hledám."

„Asi uhádneme koho," řekla žena. „Že jo, Malej Hanku?"

Kolos se zhluboka nadechl. „Billyho Stiga."

Buster otevřel ústa a zase je zavřel.

„Pár podobnejch jako ty už ho tady hledalo," řekl Malej Hank. „Vlastně se tady stavilo pár fajnových džentlmenů v nóbl černých vrtulníkách. Zrovna minulej tejden. Neřek bych, že se jim tu moc líbilo…"

Zadíval se dolů na svou ruku zaťatou v pěst. A pak nahoru na stěnu, kde nad barem visela řádně zprohýbaná vrtule ozdobená důlkem přesně ve tvaru jeho pěsti.

„Co mi můžete říct? O… *něm*?“ vysoukal ze sebe Buster.

Žena si povzdechla. „Komančové mu říkají *Ten, kdo hodně pozdě brzdí.* Navahové ho znají jako *Noochwachaganagana*, což se volně přeloží jako *Mizernej host.* Protože toho moc nenamluví.“

„Jo,“ souhlasil Malej Hank. „Dá se mluvit málo a dá se vůbec nemluvit. Ale proč ho hledáš *ty*, hochu? A co když Stig nechce, aby ho někdo našel?“

„Chci splatit svůj dluh. Poděkovat mu. Nebo říct, odpočívej v pokoji. Podle situace.“

„No, tvoje přání se ti možná splní. A dřív, než si myslíš.“

Ulice před barem byla najednou plná lidí. Všichni vypadali na to, že by vás mohli umluvit k smrti. Někteří z nich v tom byli zjevně trénovaní. Jejich narůstající vzrušení bylo hmatatelné. K něčemu se schylovalo.

Týdží nastražila uši a vyměnila si pohled s Busterem. Co to bylo za zvuk, který z dálky přinášel mírný vánek? Že by to byly… rozladěné dudy?

Blížily se.

ŠESTKA

Buster najde někoho, koho hledal

Buster Mustang pohlédl na zbytek své limonády v rozkousnuté lahvi. Chvěla se. Že by se mu třásla ruka? V žádném případě. Jemu se ruka nikdy netřásla. Bylo to snad zemětřesení? Nebo naštvaný T-Rex na útěku?

Jeho otázka byla zodpovězena přílivovou vlnou statných měšťanů, která se vevalila lítacími dveřmi do baru. *Tak takhle nějak*, pomyslel si Buster, *vypadá drsný dav.*

Malej Hank se vztyčil do své neskutečné výšky a postavil se před tlustý sametový závěs, který zakrýval vchod… někam. Pozvedl ruku velikosti lidského stehna.

„Hele, lidi," zvolal Malej Hank, „všichni víme, proč tu jsme. Za těmahle dveřma čeká opravdický představení. Je to zvláštní místo, kde se dějou zvláštní věci. Ale to místo není dost velký na to, aby se nás tam najednou nacpalo tři sta. Bude nám kapánek těsno. Takže, jak to uděláme – hezky a jednoduše, nebo hnusně a složitě?"

„Hnusně a složitě zní zajímavě," podotkla Chraplavá máma, „ale jen tak pro zajímavost, jak by vypadalo hezky a jednoduše? Žiju celej život v týhle části země, tak si to neumím moc představit."

„Stoupneme si do řady, pěkně civilizovaně," vysvětloval Hank. „Lidi budeme pouštět po jednom, dokud nebude plno. Jenom od 21 let vejš, takže mějte průkazy nachystaný a všecko bude v pohodě."

Kdyby mluvil klingonsky, vyšlo by to nastejno.

Dav se pohnul kupředu jako jeden muž. Mezi Busterem a sametovým závěsem teď bylo přinejmenším sto odhodlaných měšťanů.

Začínal mít tušení. *Musel* se dostat dovnitř. Ale jak?

Fenka Týdží vzala věci do vlastních tlap.

Prodrala se davem k obrovskému kovbojskému klobouku, který byl položený na okraji stolu. Jeho majitel měl dost práce, protože zrovna varoval vycpaného medvěda grizzlyho: „Přestaň se na mě takhle dívat, hochu. *Dvakrát* ti to říkat nebudu!"

Týdží popadla klobouk a odplížila se zpět mezi stoly. Když si ho Buster nasadil, sklouzl mu až k nosu, takže nic neviděl. Teď vypadal jako klobouk s párem nohou. Dokonalé maskování.

Proklouzli za závěs a sázeli na to, že si jich v tom povyku nikdo nevšimne.

Zvládli to! Busterovo srdce bušilo jako o závod. Ocitli se na okraji obrovské arény, do které by se pohodlně vešly dva dvoupatrové autobusy nad sebou. Všude kolem stáli zle se tvářící muži a ještě hůře se tvářící ženy a všichni ječeli na prázdnou arénu pod sebou a plácali do jejích stěn. Chlapec i pes se s pohledy upřenými k zemi vyplížili až do horního kouta co nejdále od nich.

Pak… se rozeřval motor. Chraplavý osmiválec, který zněl, jako když si odkašle bůh Thor. Do arény pomaličku vjel zle vypadající Buick.

Dveře na straně spolujezdce se rozlétly a z Buicku se vyhrabal Malej Hank. Chvíli mu to trvalo. Stanul uprostřed arény a promluvil k divákům, kteří se tlačili kolem horního okraje.

„Pro ty, co tu ještě nebyli, funguje to takhle," řekl ztichlému davu. „Tohle není žádná obyčejná Stěna smrti. Předně tu nemáme motorky, ale auťáky. Prostředně, ty auťáky jsou tu dva. A konečně, jezdí v opačných směrech. Vyhraje ten, kerej se nahoře udrží nejdýl. Jediný pravidlo je – žádnej kontakt!"

Diváci zabučeli, jako kdyby zrovna viděli, jak si dva gladiátoři potřásají rukama, a shodli se, že se jim to nelíbí.

„Chacha, dělám si srandu," zařval Hank. „ŽÁDNÝ PRAVIDLA NEJSOU!"

Bučení se změnilo v jásot, který by dokázal nadzvednout střechu, kdyby tam nějaká byla.

„Takže teď pořádně pozdravíme, jak se na Nails Gulch sluší a patří, vyzyvatele z městyse Ghastly* v Indianě, hledanýho v každým státě odtamtud až sem. V černým rohu je ‚Protiva' George W. Ditch!"

Randál dosáhl vrcholu. Bučení, pískot, hrozby, dupot chodidel a nemístné skandování někoho, kdo pořád ještě nepochopil, o co tu jde. Nějaký drsňák zezadu hodil do arény prázdnou láhev od whisky. Pan Ditch jen zvedl ruku, láhev chytil a rozdrtil ji. Řičení davu stouplo na maximum.

---

* česky: Příšerný (pozn.red.)

Malej Hank pozvedl paže, aby si sjednal ticho.

„A v bílým rohu…“

Busterovo srdce bilo jako splašené. Dav plácal do stěn arény ještě hlasitěji.

„Někteří o něm tvrdí nejrůznější věci. My víme jen to…“

Diváci se nahnuli ještě víc dopředu. Ti, kdo stáli vzadu, tlačili na ty před sebou a celá masa lidí se vlnila sem a tam. Atmosféra v aréně by se dala nakrájet, zabalit a poštou poslat kamarádům, kteří to sem nestihli.

Malej Hank zařval ještě hlasitěji.

„… že se jmenuje...“

Buster a Týdží zadrželi dech.

SEDMIČKA

Stig se objeví a Buster zmizí

Diváci zaburáceli jako jeden muž: „STIG!“

Ve vchodu do arény osvětlené oslepujícími reflektory se objevila známá postava.

Bílá kombinéza. Bílá helma. Tmavé hledí. No páni!

Vážně to byl on. Nebylo o tom pochyb. Vypadal ale… jinak.

Kolem bílé helmy měl pevně omotaný špinavý červený šátek. Buster si všiml, že jeho bílá kombinéza je pokrytá tmavými skvrnami. Zaschlá krev? Ostrá chilli omáčka? Z té dálky si nemohl být jistý.

Bílý závodník stál jako vytesaný z kamene. Žádné zamávání ječícímu davu. Žádná zdvižená zaťatá pěst. Pak, zatímco dav ječel stále hlasitěji, se helma pomalu otočila vlevo. A zvedla se hledím vzhůru.

A ještě výš.

Vlastně až úplně nahoru do horního rohu, dokud se nedívala přímo na Bustera Mustanga.

Buster ztuhl. Týdží jednou zavrtěla ocasem a pak ztuhla taky.

Nastal další malý výbuch řevu. Brána ve stěně arény se znovu otevřela a dovnitř byl vtlačen bílý Ford Pinto z roku 1976. Celý

PINTO

omlácený. S čelním oknem bez skla. Na nárazníku byla vybledlá nálepka, na které stálo: *VŠECHNO NEJLEPŠÍ K 200. VÝROČÍ, AMERIKO!*

Stig se konečně odvrátil od Bustera a Týdží a přešel k Pintu. Pomalu. On snad *kulhal?*

Malej Hank čekání využil.

„Všichni tady Stiga známe jako ‚Jedničku'. Je jedno, do jak starýho auta ho posadíme nebo jak moc mu snížíme šance na výhru, nikdo nikdy ještě nenašel způsob, jak ho porazit. Pokaždý, když tuhle akci děláme, lidi přijdou, aby ho viděli prohrát. Aby mohli říct, že byli u toho, když *Stěna smrti* dostála svýmu jménu – hlavně teda *smrti,* ne *stěně.* Ta je bezpečná.

Takže, vyzyvatel pan Ditch pojede v osmiválcovým Buicku s vyztuženým pláštěm a mechanicky poháněnými dusíkovými kompresory. Stig pojede ve starým rodinným autě, který má astma a sjetý pneumatiky. Pořád ještě *nabízíme* kurz deset ku jedné proti Buicku a dokonce sázky na Stiga. Chraplavá máma od vás vybere peníze. Sázejte."

Bustera najednou něco zprudka zvedlo nahoru. On i Týdží teď viseli na dvou obřích předloktích. Obě byla potetovaná. Na jednom stálo *NEMÁM*. Na druhém stálo *TĚ RÁD.*

A ten nejhlubší hlas, jaký kdy Buster slyšel, zavrčel: „Žádný děcka, hochu."

Obrovský člen ochranky si chlapce i psa přehodil přes ramena. Snesl je dolů po zadním schodišti, prošel s nimi přes bar ven na ulici a… *vruuum!*

Zevnitř té velké arény se ozval rachot motorů a vzápětí zanikl v řevu, který si v ničem nezadal sopečné erupci.

Buster a Týdží se schoulili na ulici a naslouchali ječení a řevu a dalším explozím. Pak dav propukl v divoký jásot.

Chlapec se otočil na fenu. „Myslím, že vyhrál," řekl.

„Haf," souhlasila Týdží.

Později v noci se rozrazily lítací dveře baru.

Bíle oděná postava s bílou helmou vyšla ven a odkulhala do pouště. V rukou svírala dva tlusté svazky dolarových bankovek.

Buster a Týdží se beze slova zvedli a následovali Stiga do noci. Kráčeli za ním daleko do pouště, až dokud se konečně neposadil u kaktusu ve tvaru řadicí páky a nezapálil oheň.

Pak do něj začal přikládat bankovky jednu po druhé, aby plameny nezhasly.

OSMIČKA

Cabriola Cruiserová pozná tu nejskvělejší starší sestru na světě

Cabriola Cruiserová z ní nemohla spustit oči.

Sledovala svou příbuznou, jak připravuje dva úžasné mléčné koktejly a pohybuje se po nejšpičkověji vybavené kuchyni na světě jako na kolečkách. Konečně měla vzor, který mohla obdivovat.

Zdálo se to skoro až neuvěřitelné, ale tahle úžasná mladá žena, která doma nosila sluneční brýle, prostě *musela* být její sestra. Pleť čistá jako zadní strana poštovní známky? Jasně. Zuby zářící jako prázdná stránka deníku? Krutá ústa, která vypadala jako exkluzivní verze úst většiny lidí? Nenucený výraz? Bezchybně upravené vlasy? Že by snad někdy odešla ze záchodu se svatební vlečkou z toaletního papíru přilepenou k pantofli? Na to rovnou zapomeňte. Sestra byla vším, čím Cab chtěla sama být.

Na letišti ji hned poznala. Nepotřebovala žádnou ceduli. Když Cabriola vyšla do haly, objevila se po jejím boku mladá šik žena v černém body a rozvážně si ji prohlédla od hlavy k patě.

Cabriola se připravila na nevyhnutelné obejmutí. Ale nepřišlo. Už teď se jí líbila.

„Ty *musíš* být Cabriola. Já jsem tvoje starší sestra Battle. Vítej v Lyžařském státě USA. Kde máš zbytek zavazadel? A vida: Maurice Marina! Vůbec ses nezměnil."

„To je od vás milé, slečno. Je to docela dlou-"

„Ne, opravdu ses nezměnil. Pokaždé, když jsem tě viděla, jsi měl ten samý oblek."

Otočila se a nesla se letištěm jako někdo, kdo je zvyklý, že ho lidé následují, zatímco Maurice se pokoušel žehlit na sobě rukou pokrčené sako.

Cabriola kývla na opatrovníka, aby se k ní sklonil, a pošeptala mu: „Člověk by řekl, že jí to tady celé patří."

Maurice šeptem odpověděl: „Taky že patří."

„Jak říkala, že se jmenuje?"

„Battle."

„Battle?... *Battle Cruiserová?*"

„Co vám mám říct? Váš otec byl fanouškem Hvězdných válek."

„Jo, dobře, tak proč ji nepojmenoval Leia? Nebo Rey?"

„Hm," zamyslel se Maurice. „To je zajímavá poznámka, slečno Cabriolo. Tak mě napadá, proč ne třeba Jyn?"

„Přesně."

„Nebo možná Jabba?"

„Ano… vlastně, Jabba ne."

„Nebo Nejvyšší vůdce Snoke? Nebo dokonce –"

„Ne… dobře, to stačí. Díky, Maurici," řekla Cabriola. A po chvíli ticha dodala: „Jak to myslíš, že můj otec *byl* fanouškem Hvězdných válek?"

Srdce jí pokleslo. Přece ještě nemohl být…?

„Ne, ještě nezařval," řekl Maurice. „Ne tak docela. Á… tak tomuhle říkám pořádné přibližovadlo."

U patníku před nimi zastavilo obrovské, tanku podobné vozidlo.

„Super. Hummer. Docela působivé," ohodnotila ho Cabriola, která se už teď snažila mluvit jako její starší sestra.

„Přeceňované," prohlásila Battle. „Dobré tak pro Maurice a kufry. My pojedeme v mém autě."

Zpoza rohu se vyřítilo další auto a zastavilo jen centimetry od patníku. Když jim vykulený zřízenec na parkovišti předával klíče, Cabriola měla problémy, aby se neusmála. Možná toho o autech nevěděla tolik jako její kamarád Sam „Wheels" Wheeler, ale poznala černé Ferrari 458 Speciale, když ji jedno málem přejelo.

Přešla ke dveřím na straně spolujezdce a otevřela je. Jenže to nebyly dveře na straně spolujezdce.

„Dobře, ty řídíš," řekla Battle bezstarostně.

„Jejda. Špatná strana," řekla Cab a v duchu si nadávala. „A já bohužel nemůžu. Je mi dvanáct."

„No a? Tak řídíš, nebo ne?"

„Ale… není to nezákonné?"

Battle místo odpovědi propukla v srdečný smích a Cabriola si v tu chvíli byla jistá, že *opravdu* je dcerou PT Cruisera.

Poprvé ve svém životě cítila, že ztrácí půdu pod nohama. Ten let, obyčejní lidé… a nakonec sestra. Měla sestru.

„Pojedu za vámi, slečno, ano?“ ozval se Maurice a nastoupil do Hummeru.

„Tak to hodně štěstí,“ řekla Battle. „Prostě jeď směrem na Aspen a pak dál nahoru. Podle satelitní navigace je to tři a půl hodiny. Kdo přijede poslední, je Brit ve středním věku a s jedním oblekem.“

A po devadesátiminutové úchvatné cestě vzhůru do kopce byly na místě – v komplexu na vrcholu hory zvaném Orlí hnízdo. Shlížely dolů na Aspen přes panoramatické okno velikosti promítacího plátna v multikině, popíjely mléčné koktejly s chiou a godži a doháněly čas, kdy se neznaly.

Pokud to byl sen, Cabriola doufala, že se nikdy neprobudí.

DEVÍTKA

Poznáme doupě Battle Cruiserové

Atletická jednadvacetiletá dívka se posadila na druhou barovou stoličku, sundala si sluneční brýle a přehodila si nohu přes nohu. Cab si prohlédla její tenisky.

„Jak to děláš? To s tím vznášením?“

Battle beze slova vzala Cabriolinu ruku a podržela ji pár centimetrů od podrážky své boty. Proud teplého vzduchu ji zahřál na prstech.

„Létající boty?“ podivila se Cabriola. „Utahuješ si ze mě?“

„Už za půl roku si je ty sama budeš utahovat na noze. Spolu se všemi dětmi od Tennessee po Tokio.“

„Takže tohle jsi dělala, když jsme byli v Británii,“ odtušila Cabriola.

„Jo,“ odpověděla Battle. „Vymýšlela jsem boty.“

„Jak se jim říká?“

„KCL. *Kecky, co lítají.* Dovolí ti levitovat centimetr a půl nad zemí.“

„Jak změníš směr?“

„Hádej.“

Cabriola se zamyslela. „Ty brýle. Senzor v čočkách zachytí pohyb oka. Jako brýle pro virtuální realitu, ale opravdové. Podíváš se tam, kam chceš jít, a ony pošlou botám signál.“

Starší dívka se zatvářila téměř uznale.

„Mám dojem, že si budeme rozumět. Říkali, že jsi chytrá. A ulevilo se mi, když ti došlo, že nenosím sluneční brýle doma proto, abych měla líbivý módní doplněk. Jsem snad *náš* táta?“

Ano, měly stejného otce. A zdálo se, že teď sdílely i parádní doupě jako padouši z bondovek.

Páni.

Ze stropu se ozval hlas.

„Nepředstavíte mě?“

„Asi bych měla. Cabriolo, tohle je SILLI, moje digitalizovaná osobní asistentka. Nemá…“

„Výkonná asistentka.“

„…tělo, takže ušetřím na jídle. Vlastně je to digitalizovaná chůva. SILLI, tohle je Cabriol - “

„Nezapomínejte, že jsem vševědoucí. Dobrý den, Cabriolo. Vítejte v našem malém impériu. Vím, není to moc, ale jsme tady spokojené. Kdybyste cokoli potřebovala, dejte mi vědět.“

„Je to experimentální verze,“ vysvětlovala Battle, „naprogramovaná nejen na podávání informací, ale i na to, aby byla ‚zábavná kamarádka‘.“

„A abych byla empatická,“ dodala SILLI. **„Nezapomeňte: ‚empatická‘.“**

„Ano. Empatická. Ukázalo se ale, že její algoritmus se ještě musí naučit rozlišovat mezi ‚zábavná‘ nebo ‚empatická a trapná‘ nebo ‚neustále‘ –“

„Skákající do řeči!“ přerušila ji SILLI.

„A vševědoucí,“ připustila Battle, „což je víc, než můžeš říct o standardních vyhledávačích.“

„Zeptejte se mě na cokoli. Úplně na cokoli.“

Cabriola se hluboce zamyslela. „Dobře, ehm, SILLI. Jaké číslice jsou na prvních deseti desetinných číslech pí?“

SILLI udělala zvuk, který se až podezřele podobal pohrdavému **„pche“**.

„Copak?“ zeptala se Cabriola.

„No, já nevím,“ začala SILLI. **„Možná je to až neuvěřitelně nudná otázka. Ale budiž. 3,1415926536...“**

„Dobře, promiň,“ omluvila se jí Cabriola. „Jaké je tajemství skvělého kari?“

„Nepoužívejte jen cibuli a česnek,“ odpověděla SILLI okamžitě. **„Mé oblíbené ingredience jsou hořčičná semínka vhozená do rozpáleného oleje, hodně zázvoru, zelené chilli –“**

„Dobře, dobře,“ zarazila ji Cab a snažila se přijít na něco opravdu těžkého.

Pak jí to došlo.

„Tak jo,“ řekla nakonec. „Pověz mi,“ na chvíli se odmlčela, „kdo byl Stig?“

Ticho.

Battle Cruiserová zavřela oči, obrátila tvář ke Cabriole a pomalu oči zase otevřela v podivné nápodobě plazí manýry.

Pak, po dlouhé pauze…

„Byl?“ ozvala se SILLI.

„Cabriolo, určitě jsi unavená,“ přerušila je Battle. „Utíkej se podívat na svůj nový pokoj. Doufám, že se nebojíš výšek. Je z něj docela solidní výhled.“

Když její nová mladší sestra konečně odešla, uvelebila se Battle Cruiserová ve svém oblíbeném kulatém závěsném křesle z roku 1968 a zahleděla se na hory.

„No, tak co myslíš?“ otázala se.

„Chytrá. Komplikovaná. Osamělá,“ odpověděla SILLI. **„Připomíná mi někoho, koho znám.“**

Battle zaklonila hlavu a zavřela oči.

„Osamělost se zbytečně podceňuje,“ prohlásila.

DESÍTKA

Sam a Ford vystoupí z vozu a Ford se pochlapí

Obří obytný vůz Winnebago se otřásl a zastavil se. *Konečně trocha odpočinku*, jako by si to ctihodné vozidlo oddechlo. *Sušenku? Ale ano, dám si.*

Nebylo snadné najít motorest s parkovištěm pro nadměrná vozidla. Když váš vůz potřeboval plochu průměrného Neptunova měsíce na to, aby se otočil, nic malého nepřicházelo v úvahu.

Sam konečně přemluvil paní H, aby šlápla na plyn, takže to nakonec vytáhli až na závratných 61 kilometrů za hodinu. Takovou rychlostí mohli stát široký 386 kilometrů jako třeba Missouri projet za šest hodin. Nebo devět, pokud vaše matka z nějakého důvodu musela pořád zastavovat, aby si koupila něco s názvem ToeCureX.

„Už aby to začali prodávat i v Británii," řekla paní H. „A proč mají tak malé zásoby? Mám dokonale normální nutkání si koupit dalších pět krabic a nemůžu najít ani dvojité balení! Proč po tom lidi z ničeho nic tak šílí?"

Chlapci se po sobě podívali. Už teď se museli mačkat na sedadlech spolu s devíti krabicemi.

ToeCureX rozhodně nevypadal jedle, ale ve tři odpoledne začali kluci vážně uvažovat, že ho vyzkouší. Každou půl hodinu

od chvíle, kdy v osm ráno vyrazili, jim bylo slibováno fantastické jídlo a oni už hlady skoro šilhali.

„Objednám si tu největší hromadu lívanců. Takovou, jakou si dával Scooby-Doo," přemítal Ford, když se blížili ke Kansas City.

„Když už je řeč o jídle, tohle vypadá jako dobrý motorest," řekla paní H, „je tam pět volných parkovacích míst vedle sebe *a* obchod s reklamou na ToeCureX ve výloze! Paráda!"

O pět minut později „si jen odběhla", zatímco kluci očima hltali menu v motorestu Tornádo. Ford uvažoval, že si objedná jednu porci od všeho. Na kluka jeho velikosti měl strašidelně velkou chuť k jídlu a zpoždění pravidelného krmení zvládal asi tak dobře jako přetažené batole.

„Dva lívancové speciály se sirupem navíc, prosím," požádal číšnici, „a budu si vybírat dál."

„Hned to bude."

„Ty si nic nedáš?" zeptal se Ford Sama.

„Volské oko s tekutým žloutkem. Klobásku. Slaninu. Bramboráčky. Hmm. Lákají mě ty lívance. Možná zkusím jeden od tebe…" Pak si všiml výrazu Fordovy tváře a vzpamatoval se.

Tenhle výraz Ford nasadil vždycky, když jste se mu pokusili sebrat něco z talíře. Zrada, strach, zlost, zmatek a úděs – vše najednou. Najděte si v obrázkovém slovníku pojem „mírný" a uvidíte tvář Forda Harrisona. Pokud ovšem nejde o jídlo. Pak byste museli listovat dál k pojmu „nebezpečný". Jeho talíř byl absolutně nedotknutelný. Pod trestem, že – ale tak daleko ještě nikdo nikdy nezašel.

Za oknem viděli paní H, jak nakládá do Winnebaga další krabice.

„A je to tady zas," vzdychl Ford. „Projedeme kolem billboardu s reklamou na ToeCureX a za pár kilometrů narazíme na obchod, před kterým je fronta lidí. Zastavíme, ona dvacet minut čeká se zbytkem města a pak se vrátí k autu s další krabicí. Co se to s ní děje?"

„Fordy, snažit se pochopit dospělé je zbytečné," domlouval mu Sam. „Já už to vzdal dávno. Worcesterová omáčka? *Pán času?* Fiat Qubo? Naprostá záhada. Radši si počkám, až budu taky dospělý. Pak uvidím, jestli něco z toho dává smysl."

Paní H vešla do motorestu zabraná do hovoru s jedním z nejpodivněji vyhlížejících mužů, jaké kdy Sam viděl. Muž byl vysoký, hubený jako tyčka, měl pomačkaný oblek, kravatu bolo neboli šňůrku sepnutou ozdobnou přezkou, zaprášené kovbojské boty a pásku přes oko. Vypadal jako profesionální loudil. A zoufalec. Zraky všech se otočily jeho směrem.

„Nemůžu vám pomoct, drahoušku," říkala mu právě Fordova matka. „Je mi líto."

„Jen na slovíčko, madam," trval na svém muž s páskou přes oko. „Týká se to vašeho ToeCureX. Jsem si jistej, že až uslyšíte, co vám chci říct, tak –"

„Tak to řekněte."

„Ne tady. I stěny mají uši. Pojďte se mnou k mému –"

„S cizím chlapem opravdu nikam nepůjdu. Je mi líto. A teď mě omluvte, musím si jít přepudrovat nos."